

MOTYL

Príbeh o ženskom
zločineckom gangu
podľa skutočných
udalostí

ERIN BLEDSOE

ŠTYRIDSAŤ SLONÍC

ŠTYRIDSAT
SLONÍC

ERIN BLEDSOE

ŠTYRIDSÁT
SLONÍC

VYDAVATELSTVO MOTÝL

THE FORTY ELEPHANTS

Copyright © Erin Bledsoe 2022

All rights reserved.

Translation © Mária Koscelníková, 2023

Cover photo © Ilina Simeonova/Trevillion Images

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2023

www.vydavatelstvomotyľ.sk

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 878-80-8164-332-3

*Oteckovi. Čítal si každú verziu tejto knihy
a veril si vo mňa aj vtedy, keď moja viera pohasla.
Opustil si svet v ten istý týždeň, keď som zistila,
že sa moje sny stanú skutočnosťou.
Ďakujem, že na mňa čakáš.*

PRVÁ ČASŤ

PRVÁ KAPITOLA

Londýn 1920

Niektorí kradnú zo zúfalstva. Iní kradnú pre potešenie.
Ja kradnem pre oboje.

„Dám si škótsku,“ vypýta si môj cieľ.

Venujem mu oslnivý úsmev. „Ešte niečo?“

Premeria si ma od hlavy až po päty, kým ja si zas obzerám zlatú retiazku vreckových hodínok, ktoré mu visia z náprsného vrečka dvojradového saka so špicatými chlopňami. Pokúša ma to rovnako ako predavači pri Piccadilly pokúšajú čerstvým mäsom a ovocím vyhľadované siroty prahnúce po kúsku jedla.

„Ako sa voláš, bábika? Ešte som ťa tu nikdy nevidel,“ vypytuje sa, vytiahne si nohavice a potom sa ku mne načiahne a položí mi ruku na bok. „A to poznám všetky Katine dievčatá.“

„Všetky nie,“ žmurknem naňho, kým sa ku mne nakláňa bližšie s chlipným úškrnom. Rukou mi sklzne na stehno a zovrie mi priliehavé nohavice, súčasť škandalóznej uniformy všetkých servírokov v *Klube 43*.

„Zlatko, ak mi prezradíš svoje meno, dám ti za obsluhu štedré prepitné.“

Nakloním sa k nemu. „O akej sume sa bavíme?“

Od srdca sa zasmieje. Zazobaní muži totiž milujú moc, ktorú majú vďaka svojmu majetku. A najmä moc nad ženským pokolením. Spravia čokoľvek – povedia čokoľvek –, aby sme sa im podvolili. Našťastie pre mňa sú vďaka tomu aj menej opatrní. Čím viac sa k nemu priblížim, tým menej je obozretnejší a celý sa mi odhalí.

Pritlačím k jeho lícu svoje, sladko zašepkám: „Páči sa mi, keď mi hovoria kráska“ a natiahnem sa po hodinkách. Len čo ich zovriem v dlani, prebehne mi po chrbte mráz a pripomenie mi, že som sa pre túto prácu narodila a že je mojím jediným poslaním.

„Tak dobre, kráska. Uvidíme sa po šichte? Dám ti čokoľvek, čo budeš chcieť.“

Už si mi dal.

„Prinesiem vám drink.“ Snaží sa mi dotknúť tváre, no ja sa rýchlo odoberiem k baru a nenápadne si strčím hodinky do vnútorného vrecka košele.

„Jednu škótsku a dvakrát kokteil champagne!“ zakričím barmanovi a poklopem po pulte, aby som zaujala jeho pozornosť. Kým čakám na objednávku, prezerám si zákazníkov. Neviem si pomôcť. Ľudia sú pre mňa ako trojkruhový cirkus, v ktorom akrobati predvádzajú jeden šialený kúsok za druhým.

Hoci je ešte len pondelok večer, v *Klube 43* je živo ako v piatok. Sú tu všetci boháči z Londýna. Ľudia si pripájajú ostošeť a smejú sa, ak si náhodou šampanským ofrkajú drahé obleky či luxusné šaty kúpené na Savile Row.

Ako malá som snívala, že budem jednou z nich – členkou smotánky. Predstierala som, že moja maličká izba je mestský dom vo štvrti Mayfair a že všetky moje bavlnené šaty sú z kvalitného hodvábu. Mama vravievala, že vďaka

predstavivosti môžem byť kýmkoľvek, ale otec, majstrovský zlodej, mi vstěpoval, že fajnovú vec získam len vtedy, ak si ju ukradnem.

No vojna ma presvedčila, že otec má pravdu. S rojčením ďaleko nezájdem.

„Ty si to nové dievča. Alice, však?“ spýta sa ma barman a posunie mi objednávky na štýlovom zrkadlovom podnose po pulte. „Ešte nikdy si neroznášala drinky, mám pravdu?“

Pomaly si ho kúsok po kúsku premeriavam pohľadom. S takým telom by som si mohla užiť. Je štíhly a svalnatý, má výraznú sánku a nádherné plné pery. Akurát tá malá jazva vedľa ľavého oka je jediná chybička, ktorú som postrehla. Rýchlo si predstavím, ako mu prstami ískam vo vlasoch, a nato sa k nemu nakloním trochu bližšie. „To má byť otázka alebo výčitka, Rob?“

Vypúli oči, ale namiesto zisťovania, ako je možné, že som si zapamätala jeho meno tak rýchlo, iba pokrčí plecami a odvetí: „Možno oboje?“

Hrám tú hru s ním. „A čo ma prezradilo?“

„Spôsob, akým zazeráš na zákazníkovi... ťažko povedať, či fascinovane alebo s odporom.“

„Možno oboje?“ provokujem ho.

Uškrnie sa. „Keď pracuješ v lokáloch ako tento, na klientelu si rýchlo zvykneš.“

Pohrdavo sa usmejem. „Práve som videla, ako sa chlapík vygrcal do klobúka a potom si ho takmer znovu nasadil, aby mohol dokončiť tanec. Na to sa nedá zvyknúť.“

Zamračí sa. „Takže si tu prvý deň?“

Po tomto obvinení sa zmôžem len na pohľad, ale v jeho čoraz širšom úsmeve postrehnem pobavenie.

„To som nikdy nepovedala.“

„Pracovala si už v kadejakých kluboch v tomto meste, však? Podľa tvojich odporúčaní si robila v Murrayovom kabarete na Bakerovej ulici? Povráva sa, že tam sú ľudia oveľa horší.“

Musel čosi postrehnúť. Pravdou je, že nemám ozajstné skúsenosti, iba záznamy, ktoré sfalšovala moja mama, aby mi pomohla dostať túto prácu. Moje pracovné dokumenty sa menia v závislosti od miesta. A moje meno takisto. Pracujem už od štrnástich a po šiestich rokoch niet v mojich dokumentoch ani jedinej pravdivej vety. Som tým, kým potrebujem byť. Vo dne pracujem ako chyžná u zazobaného majiteľa divadla a vyčkávam na chvíľu, keď ho budem môcť nenápadne okradnúť, no a v noci roznášam koktaily v tomto klube.

Schmatnem podnos a vyrazím k zákazníkom. Cestou položím koktail pánovi rukatému na stôl a stihnem obísť podnik akurát vo chvíli, keď džezová kapela začne z nástrojov vyludzovať chytľavú rytmickú pieseň a všetkých vyláka na tanečný parket. Odvrátim zrak od kapely a medzitým stihnem podať dva drinky spoločenským prominentkám, ktoré pohľadavo ukazujú na baviaci sa dav. Občas premýšľam, aké je to byť oslnivou mladou košťou, ktorá terorizuje Londýn svojimi klebetami a hrami. Tie dve tu budú až do rána tancovať, pomedzi to popíjať a tajne šnupať kokaín.

„Tá kapela je božská,“ okomentuje jedna z nich.

Druhá súhlasne prikývne. „Poďme tancovať, kým nás na smrť neunudia.“

Sledujem, ako sa strácajú v dave, a so zrýchľujúcim sa tempom piesne sa mi úmerne zrýchli tep. Kým si pomedzi pásy cigaretového dymu a vlniace sa telá hľadám novú obeť, po zátylku mi stekajú kropaje potu. A vtedy ho zbadám

– tancujúce dievča vo fajnových šatách a so šperkmi vykladanou kabelkou. Prekľučkujem davom a snažím sa k nemu dostať. Prejdem popri preplnených stoloch a hučiacich skupinkách, a odrazu nepočujem okrem vlastného plytkého dychu vôbec nič.

Mám oči iba pre dievčinu.

Ženy sú komplikované. Viem sa k nim dostať náhodným drgnutím alebo potknutím, čo mi dopraje iba pár sekúnd, aby som stihla potiahnuť to, čo chcem – či už striebornú sponu do vlasov, zlaté náušnice, alebo prsteň s rubínom. Ženy sú riskantný cieľ, ale zároveň sú to chodiace truhlice s pokladom.

Priblížim sa k nej a len čo sa jej chystám stiahnuť jagavú kabelku z pleca, odtiahne sa odo mňa a s tichým zavrčaním ma schmatne za zápästie. „Nech ti to ani nenapadne, bábika.“

Inštinktívne si prichystám asi stovku výhovoriek a potom sa rozhodnem, čo by som urobila v prípade, ak by šla za Kate. Tá by totiž zavolala polišov. Zachváti ma panika, ale len čo otvorím ústa a chcem niečo povedať – čokoľvek –, začujem ju vysloviť moje meno. „Alice?“

Ohromene sa zatackám dozadu. „Maggie?“ zašepkám takmer nečujne jej meno a zuniaca hudba v klube na chvíľu upadne do úzadia. Hoci stále cítim pot a stuchnutý vzduch, mám pocit, akoby sme tam stáli len my dve. Ja a moja dávno stratená priateľka.

„Ty tu pracuješ?“ Zradí ju hlas a postrehnem v ňom údiv, ale potom sa pozrie na svoju kabelku a diabolsky sa na mňa uškrnie. „Akosi si vyšla z cviku.“

Neviem nájsť správne slová. Naozaj je tu? Po všetkých tých rokoch?

„Tri roky a osem mesiacov,“ poviem nahlas, stále v šoku.

Maggie predo mnou sa totiž vôbec nepodobá na dievča v obnosených šatách a s krvavými päťami, s ktorým som vyrastala. Prebýjala sa životom rovnako ako ja, mala talent na kradnutie a vedela z toho vyžiť. Jej pravačka však bývala odjakživa silnejšia než moja. Keď sme sa stretli prvýkrát, bratia ju donútili pobiť sa s chlapom v Jame, kým sledujúci dav vykrikoval svoje stávky.

Vtedy jej ulica dala prezývku Rozparovačka.

Teraz je Maggie krásna a oslnivá v hrubej slonovinovej kožušinovej peleríne a s čerstvo ostrihaným mikádom, no žiaden mejkap jej bezočivý výraz nezjemní.

Vrhnem na ňu obdivný pohľad. „Aha na ňu v luxusných handrách! Prešla si kus cesty, odkedy si kradla čokolády v Lambethe.“

Odkáže si. „To už bolo dávno.“

Poobzerám sa okolo nej. „A kde máš nápadníka?“

„Žiadneho nemám.“

Znovu si ju prezerám, tentoraz dôkladnejšie, a stratím reč. Pod pelerínou má na sebe strapcové čierne koktailové šaty spletilo zdobené korálikmi. Na pančuškách nemá jediné očko a na elegantných lodičkách s remienkami cez priehlavok niet ani šmuhy.

Donútim sa však povedať: „Tvoji bratia nespomínali, že si späť v Londýne.“

„Som tu už dlhšie,“ prizná sa. „Ešte sme sa nevideli. Keď sme sa zhovárali naposledy, jasne mi dali najavo, že doma už nie som vítaná.“

Spomeniem si na noc, keď bez slova odišla. Sužovala som sa obavami a predstavovala si tie najhoršie scenáre. Strachovala som sa o ňu celé mesiace, až kým som sa jedného rána nezobudila a rozhodla sa, že je mŕtva.

Pretože ak bola mŕtva, nemalo zmysel za ňou prahnúť.

Zasa ma zavalí tá dôverne známa bolesť a desí ma návrat spomienok na to, čo pre mňa kedysi znamenala. Nemôžem im dovoliť mučiť ma. Nie tu a nie teraz.

„Veľmi rada som ťa videla, ale musím sa vrátiť do práce,“ zašvitorím rýchlo, a keď sa obzriem, zbadám barmana vyzerať ma v dave. Na bare ma už čaká podnos plný drinkov. Takto z diaľky je Rob ešte krajší. Stojí pred zástupom fliaš s alkoholom naukladaným do radu pri zrkadlovej zástene. „Tamten si už teraz myslí, že som pochybná.“

Obrátim sa na odchod, ale Maggie ma jedným pohybom zastaví.

„Počula som o tvojom otcovi, Alice.“

Nenútene pokrčím plecami. „Ak sa bude dobre správať, stvrdne tam iba dvanásť mesiacov.“

„A ako sa darí Mintu bez neho?“

„Teraz to už nie je tvoja starosť. Alebo áno? Mala by som sa vrátiť.“

„Tak sa porozprávajme, keď skončíš.“

Podozrivo si ju premeriavam pohľadom. „Čo odo mňa chceš, Mags? Pochváliť sa, ako si sa mala dobre? Počuť odo mňa, že som sa mala zle? Že som zostala s rodinou, zatiaľ čo ty si od svojej odišla? Nevieť si totiž predstaviť, o čom inom by sme sa asi tak bavili.“

„Počula si už o Mary Carrovej a jej gangu zlodejok?“ spýta sa ma bez škrupúl a mňa zachváti zvláštny strach.

Ocko ma vždy učil niečo také nevyslovovať nahlas, hlavne nie na preplnenom mieste ako toto. Vravieval mi: „*Ak chceš byť nenápadná, drž zobák a buď neviditeľná.*“ Tej rady sa držím a nikdy som sa ešte nepopálila.

Zlodej musí byť neviditeľný.

Potrasiem hlavou a ostražito sa rozhliadnem navôkol.
„Nie, mala by som?“

„Štyridsať sloníc. Majú celkom slušnú reputáciu. Nečítaš noviny? Mary Carrová je naša vodkyňa a...“

„*Náša?*“ Len čo vysloví toto slovo, zdvihnem obočie.
„Patriš do jej gangu?“ Osamote tie slová dávajú zmysel, ale nie spolu v jednej vete. „Ty si členkou gangu?“

„Nie je to hocijaký gang.“

Posmešne sa zasmejem a potom zo seba vydám hlboký, ťažký povzdych. „O tom pochybujem.“

„Mary sa darí,“ trvá na svojom. „Každú príležitosť využije vo svoj prospech.“

„Takže si toto všetko čmajzla? Aj šaty... a kabelku?“

Pri tej predstave sa zasmeje a uhladí si šaty. „Nikdy nenosievame to, čo ukradneme. Kúpila som si ich sama. Vďaka Mary Carrovej mám nový život a možnosti, o akých sa mi ani nesnívalo.“ Tvár sa jej rozžiari. „Zoznámim ťa s ňou?“

Ja však zatnem sánku. „Chceš, aby som sa pridala do gangu?“

„Nebud' taká netýkavka, Alice.“ Odmlčí sa. „Mary je tu a už som jej povedala, že kedysi sme spolu v detstve bili bandu. Aj to, že si talentovaná ako tvoj otec. Vie všetko a rada by sa s tebou konečne stretla.“

Pomaly zažmurkám a celá zmeraviem. Vzduch v klube je odrazu horúci a vydýchaný, akoby som sa dusila. Zaplavia ma spomienky na dievča, ktoré som kedysi poznala, a potom sa pozriem na dievča, ktoré stojí predo mnou v tejto chvíli. Ako môže odo mňa žiadať niečo také? Ba čo je dôležitejšie, ako mohla celý ten čas vykladať o našom detstve tej istej osobe, pre ktorú ma opustila?

„Myslela som si, že si zomrela, Mags,“ utrúsím hlasom chladným ako ľad. „Keď si odišla, nepočuli sme o tebe ani slovo. Neprišiel ani list... absolútne nič.“

Dlhšie váha a snaží sa nájsť slová. „Vždy sme snívali o tom, že ujdeme. Prečo by som sa mala obzerať späť?“

„Celé tie noci som sedávala a dívala sa na tmavé pochmúr-
ne ulice, vyčkávala som, či nepríde nejaký taxík a nevyhodí
ŕa pred maminým obchodom, kým ty si bola preč a bratříčko-
vala sa s nejakou vodkyňou gangu a vykladala jej svoje spo-
mienky na miesto, ktoré si bez problémov opustila!“

Kým sa na mňa znovu zahľadí, pohľadom si premeria celý klub. „Tak to nie je, Alice. Nemôžem byť hrdá na dievča, ktorým som bývala, bez toho, aby som ním opäť chcela byť?“

Neobmäkčí ma. „V tom prípade si zrejme zabudla, že Diamondovci sa do gangov nepridávajú... takže si láskavo svoju ponuku strč a odpál.“

Nakloní hlavu. „Takže si stále v oteckovom tieni, čo?“

Stúpne mi tlak. „A ty si z tieňa bratov prešla do druhého?“

„Mary je úplne iná.“

„Možno aj horšia.“ Prstom ukážem na jej šaty a moju žiarivosť nahradí trpkosť. „Ešteže tvoji bratia od teba nežiadali nosiť tieto smiešne šaty.“

Žiarivá miestnosť vôkol nás je zrazu malá a neatraktívna. Zavládne medzi nami ticho a prejde dlhá významná chvíľa, v ktorej na seba len zízame. Netuším, čo si myslí, ale viem, čo si myslím ja.

Je mi cudzia a to ma zabíja.

Napokon trochu váhavo hlesne: „Veľa šťastia, Alice.“

„To mi netreba.“

Rob si ma konečne všimne a okato ma volá. Uvítam to ako výhovorku a poberiem sa na odchod. Rýchlo sa pretlačím späť

k baru, no Robova pobavenosť v hlase sa už úplne vytratila. „Ak nedonesieš ľuďom drinky, prestanú si ich kupovať a obaja prideme o prachy. Ja drinky miešam a ty ich roznášaš. Takto to tu chodí.“ Ukáže na koktaily. „Tieto pôjdu dozadu do boxu.“

Skôr než vezmem podnos, nešikovne si upravím tričko a dlhé nohavice. Už celý týždeň sa snažím zvyknúť si, že sa mi tá látka zarezáva do nôh.

„Problémy s uniformou?“ postrehne.

„Nikdy predtým som nohavice nenosila,“ priznám sa, pričom nerátam ten vzácny okamih, keď som sa v detstve hrala na ocka, pobehovala po dome v jeho nohaviciach a naháňala brata Tommyho.

„Pretože ženy nohavice nenosia, ale ani nevlastnia kluby. Napriek tomu je to realita.“

Ukáže hlavou na Kate Meyrickovú, majiteľku *Klubu 43*, ktorá chodí od jednej skupinky hostí k druhej ako taký spoločenský prelietavý vták – smeje sa a rozpráva sa s každým hosťom. Nik netuší, ako sa vypracovala na kráľovnú nočných klubov, a predsa ňou je. Keď som sem prišla na pohovor, položila mi jedinú otázku: „Čo spravíš, keď sa ťa zákazník pokúsi obchytávať?“

Okamžite som jej popravde odvetila: „Kopnem ho do gulí.“
Namieste ma prijala.

„Kate rada porušuje pravidlá, takže si na tie nohavice radšej rýchlo zvykni,“ poradí mi a pichľavo ukáže na vlastnú uniformu – nohavice s trakmi na holom hrudníku a k tomu zladenú kravatu. „Buď rada, že nie si polonahá. Kate sa rada baví na tom, že zamestnankyne oblieka ako chlapov a zamestnancov zasa ako“ – hľadá správne slovo – „toto.“

Usmejem sa a okato i nemravne si ho obzerám ako výstavný kus. „Kto by sa už na takýto výjav sťažoval?“

Tvár mu zaleje rumenec, znovu ukáže na box a poklopká po podnose s drinkami. Zbadám Maggie prejsť k boxu a sadnúť si doň aj so skupinkou dievčat a uvedomím si, že tie koktaily sú pre ne.

Chvíľu si mädlím ruky a potom sa odhodlane poberiem k ich boxu. Kým sa predieram davom, opriem si podnos o plece, aby som nerozliala nápoje. Na čalúnených sedadlách sedia štyri ženy odeté v hrubej kožušine ovešané šperkmi od hlavy až po päty. Na krku majú dlhé perlové náhrdelníky, na ušiach im visia náušnice s rubínmi a v tlnenom svetle mi neuniknú ani ich zlaté náramky. Všetky vyzerajú ako výstavné figuríny z obchodného domu Selfridges.

„Konečne,“ vyhrkne jedna z nich a netrpezlivo si uchmatne drink z podnosu skôr, než ju obslúžim. Jej dvojica urobí to isté.

Maggie sedí na opačnej strane a usmieva sa na môj vkus až priveľmi víťazne, pretože si myslí, že som tu dobrovoľne. Pozrie sa na svoju spoločníčku, ženu v púdrovoružovom čínčilovom pléde so striebornou čelenkou s pierkom, starostlivo nasadenou na zlatistých lokniach, až pripomína kráľovskú korunu.

Na prstoch jej napočítam sedem diamantových prsteňov. Sú to síce malé kamienky, ale umne vybrúsené. Rýchlo si spomeniem, keď pri mne v detstve otec kľačal a učil ma rozoznať kvalitný diamant.

„Dobre vybrúsený diamant je oslnivý a žiarivý, zatiaľ čo zle vybrúsený diamant je matný.“

Vtedy som sa naňho pozrela so zvedavým úsmevom a spýtala sa ho: „A aká som ja?“

„Žiarivá, dieťa moje, žiarivá.“

Zažením spomienku a znovu si obzriem jej prsty. Na rozdiel od ostatných dievčat, ktoré sa viac sústredia na popíjanie

než na mňa, sa ona usmieva priamo na mňa. Musí byť aspoň o pár desiatok rokov staršia než zvyšok skupinky, ale zostarla do krásy. V kútikoch očí má iba zopár vrások. Mala by som byť z jej prívetivého postoja pokojná, no jej úškrn mačky Šklabky ma znepokojuje a mám pocit, že vie niečo, čo neviem ja.

Toto je tá slávna Mary Carrová?

„Ospravedlňujem sa za zdržanie, dámy.“

„Radšej nám prines whisky,“ rozkáže mi Maggie s úškrnom. „Vieš, že nie som džinová dáma.“

„Človek by pochyboval, či vôbec si dáma,“ podpichne ju jedno z dvojčiat a to druhé sa zachichoce.

„Ak si neprestaneš otvárať hubu, Norma, pohľadím ti ju pästou!“ vyštekne Maggie.

Staršia žena luskne prstami. „Maggie, správaj sa pekne.“

„Nič ti nesľubujem, Mary,“ odfrkne Maggie a zagúľa očami.

Mary ma zasa nájde pohľadom, zatiaľ čo Norma aj so sestrou prejdú popri mne na parket.

Odkašlem si. „Prinesiem vám ešte niečo?“

„Máš rýchle prsty,“ zloží mi kompliment staršia žena, teda Mary Carrová. „Sledovala som, ako zbieraš veci v dave. Si talentovaná. Ako dlho sa s našou Mags poznáte?“

S našou Mags? Stisnem pery a jej poznámku ignorujem. „Zbieram?“

„Kradneš,“ vysvetlí a potom prejde do šepotu. „Radšej to však nazývame *zbieranie*. Je to menej drsné a, nuž, *kradnutie* je veľmi škaredé slovo. Nechceli by sme, aby o nás niekto niečo také rozširoval.“

„Mý?“

„Sme ako ty.“ Ukáže na Maggie a potom na dvojčatá tančujúce foxtrot. „Sme zberateľky. Ibaže my operujeme v obchodoch na West Ende, kde sú ozajstné odmeny.“

Mysel' mi beží na plné obrátky. „Kradnete v obchodných domoch?“

Nikdy som nemala guráž urobiť niečo také riskantné. Zakaždým, keď sa o to pokúsil môj otec, policajt ho pritlačil k mačacím hlavám a odvliekol ho preč skôr, než stihol potiahnuť čo i len ihlicu z klobúka.

„Vo všetkých obchodoch,“ spresní a samolúbo si prebehne prstami po ružovej kožušine. „Niektoré ženy sa totiž preto narodili. Pre fajnovejšie veci v živote.“ Zíza na všetky naškrobené dámy v klube. „Niektoré však nie. Niektoré ženy každý deň bojujú o to, čo iné ženy považujú za samozrejmosť.“

Nanešťastie ma jej slová hypnotizujú. Sledujem, ako hýbe ústami, a predvídam, čo povie ďalej. „S mojimi dievčatami sme sa do luxusu nenarodili, ale máme ho. Prezradím ti, ako sme k nemu prišli?“

Vyschne mi v hrdle, a keď sa obzriem späť k baru, Rob ma prepaľuje pohľadom.

„Tak chceš sa to dozvedieť?“ Marin hlas mi zvoní v ušiach. Odvrátim zrak od Roba a znovu sa na ňu pozriem.

„Ako?“

„Máme na to guráž.“

Na minútu sa odmlčím a hľadám slová. „Medzi gurážou a hlúposťou je tenká hranica. Stavím sa, že mám rovnakú guráž ako vy, no ja som opatrnejšia, kedy ju využijem.“

Pohrdavo si odfrkne, ale potom sa na mňa zoširoka usmeje. „No toto! Páčiš sa mi! Rada by som si ťa vyskúšala.“

„Najprv prinesiem tú whisky.“ Odkošlem si a rýchlo odídem, vedomá si toho, že ma Mary odprevádza pohľadom. Mám plné vrecká nakradnutých, *nazbieraných*, vecí a ktosi v tomto klube o tom vie – mysel' mi pracuje na plné

obrátky. Vrátim sa k baru, nahnem sa ponad pult a zavolám na Roba.

„Počuj, poznáš tamtie dievčatá?“

„Nepovedal by som, že ich poznám, ale chodievajú sem každý pondelok večer oslavovať.“

„A čo oslavujú?“

Z jeho pohľadu vyrozumiem, že sa mu môj záujem o ne nepáči. „Sú chodiaci problém.“ Vytiahne spod pultu dnešné noviny a s plesknutím ich predo mňa položí. Potom ukáže na titulnú stránku. „Patria k Štyridsiatim sloniciam.“

Pozriem na noviny a prečítam si prvých pár riadkov. „Kugangu ženských zlodejok?“ Zvláštne, ocko ich nikdy nespomenul. Zvyčajne nám hovoril o všetkých gangstroch hmýriacich sa londýnskymi ulicami, najmä o bratoch McDonaldococh, ktorí práve vedú vojnu s Talianmi pre stávkovanie na dostihoch. Stále o nich melie, huba sa mu nezavrie. O ženskom gangu však nepovedal ani slova.

Rob sa jedovato zasmieje. „Je to skôr roj kobyliiek, ktorý okráda slušných ľudí. Ich vodkyňa Mary Carrová už za tento rok bola niekoľkokrát pred súdom.“

„A nikdy ju neodsúdili. Ako je to možné?“

„Môžu si ju chytať, koľko chcú, ale pokiaľ nenájdu jej lup, sú to len dohady. Vracia, že všetko necháva kdesi v sklade a potom to rozpredá skôr, než to poliši vystopujú. Po celom meste má všemožné konexie, najmä na vplyvných mužov. Prinajmenšom viem, že sa spojila s McDonaldocami.“

Silno si zaborím prsty do dlaní, až mi po nich zostanú hlboké ryhy. „Máš na mysli gang zo štvrte Elephant and Castle?“

Prikývne.

„Vie Kate Meyricková, čo sú zač? Prečo im dovolí chodiť do jej klubu?“